

dosarul nr.3ra-1270/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Z. Talpalaru)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Cojocaru Tatiana împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la anularea actului administrativ și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 28 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 06 iulie 2017, Cojocaru Tatiana a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale (în continuare CNAS), prin care a solicitat recunoașterea ca fiind ilegală decizia CNAS nr. C-889/17 din 15 iunie 2017, obligarea pârâtei să-i recalculeze pensia pentru vechimea în muncă în proporție de 80% din salariul lunar, ținându-se cont de majorarea generală a salariului procurorului în funcție, începând cu data de 01 august 2016, perioadă în care reclamantei i-a fost stabilit salariul lunar de 20 749 de lei, iar, începând cu 01 aprilie 2017, din mărimea salariul lunar de 22 878 de lei, cu achitarea diferenței dintre suma pensiei recalculate și suma pensiei primite de facto în respectiva perioadă de timp, precum și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 4 000 de lei (pretenție concretizată prin cererea din 05 octombrie 2017).

În motivarea cererii, reclamanta a indicat că, în perioada 20 septembrie 1976 - 19 mai 2017 (40 de ani și 8 luni), a activat în organele Procuraturii Republicii Moldova, în funcție de procuror. În anul 2002, după atingerea vârstei de 50 de ani, i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă, în mărime de 80% din salariu mediu lunar conform funcției deținute de procuror superior al secției judiciar-penale din cadrul Procuraturii Generale, cu dreptul de recalculare obligatorie a cuantumului pensiei la fiecare majorare ordinară a salariului lunar al procurorului în exercițiu.

Potrivit normelor legale, cuantumul pensiei i-a fost recalculat odată cu

majorarea salariului procurorului în exercițiu în baza Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar.

A notat că, începând cu data de 01 august 2016, salariul de funcție al reclamantei a fost majorat până la 20 749 de lei, iar de la 01 aprilie 2017, - până la 22 878 de lei.

La fel, a menționat că, deoarece beneficiază de dreptul dobândit în mod legal la recalcularea pensiei, în data de 22 mai 2017, s-a adresat către Casa Națională de Asigurări Sociale cu o cerere prealabilă, prin care a solicitat recalcularea cuantumului pensiei, începând cu data de 01 august 2016 și 01 aprilie 2017, cu achitarea diferenței dintre suma pensiei recalculate și suma pensiei primite de facto în respectiva perioadă de timp, însă cererea respectivă a fost respinsă prin decizia CNAS nr. c-889/17 din 15 iunie 2017, din motiv că norma legală care prevedea recalcularea pensiei a fost abrogată prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, astfel nu mai există temei legal pentru recalcularea pensiei de procuror din salariul majorat al procurorului în exercițiu.

Cojocarua Tatiana a susținut că, nu este de acord cu decizia menționată, deoarece CNAS nu a apreciat corect raportul juridic și nu a luat în considerație toate circumstanțele importante pentru soluționarea problemei apărute.

Astfel, la momentul stabilirii pensiei, în anul 2002, art. 45 din Legea nr. 902 din 29 ianuarie 1992, cu privire la procuratură prevedea, că procurorii au dreptul la toate înlesnirile, garanțiile, recompensele și suplimentele stabilite pentru judecători în corespundere cu Legea nr. 554 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, iar alin. (1) art. 32 din Legea menționată prevedea, că pensia judecătorului se recalculează ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu.

Ulterior, dreptul respectiv de recalculare a pensiei procurorilor, la fiecare majorare a salariului, era prevăzut în art. 34 alin. (6) din Legea nr. 118 din 14 martie 2003 și în art. 73 alin. (8) din Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la procuratură. Atât legea actuală, cât și legile anterioare cu privire la procuratură, asigură reglementarea activității acesteia, dar și garanțiile sociale, cum ar fi acordarea și achitarea pensiei procurorilor. Stipulările menționate au fost adoptate prin lege de către Parlamentul Republicii Moldova în strictă conformitate cu liniile directoare privind rolul Procuraturii stabilite de Congresul III al ONU pentru prevenirea criminalității din 27 august – 07 septembrie 1990 și Recomandarea REC(2000)19, adoptată de Comitetul de Miniștri ai Consiliului Europei din 06 octombrie 2000, care impun statelor membre (Republica Moldova din 1995) obligația de remunerare adecvată a procurorilor, stabilirea vârstei de pensionare și pensia acestora prin lege ori sub forma unor reguli sau regulamente publicate.

La fel, a afirmat că, prin Hotărârea nr. 4 din 27 ianuarie 2000 privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementau asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, Curtea Constituțională a reiterat, că stipulările legii privind stabilirea unor garanții materiale ale independenței procurorilor, judecătorilor trebuie să corespundă înaltului statut de persoane cu demnitate publică.

Aceeași instanță de jurisdicție constituțională a indicat și pentru viitor organelor cu drept de inițiativă legislativă că, la adoptarea unor legi noi și a altor acte juridice este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului judecătorului, procurorului. Totodată, Curtea Constituțională s-a pronunțat univoc asupra faptului că, cuantumul pensiei stabilite printr-o lege anterioară, nu poate fi micșorat, iar plata

pensiei fixate nu poate fi suspendată prin act normativ adoptat ulterior.

Mai mult, Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 9 din 30 martie 2004 pentru controlul constituționalității unor prevederi ale art. 1, pct. 22 și art. II -V din Legea nr. 358 din 31 iulie 2003 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, a subliniat că „normele privind protecția de stat, asigurarea materială și socială inclusiv asigurarea cu pensii, consfințite în legile anterioare nu pot fi anulate sau modificate”, ceea ce înseamnă că, dreptul de recalculare a cuantumului pensiei la fiecare majorare a salariului lunar a procurorului în funcție, dobândit legal la momentul stabilirii pensiei în mărime de 80% din salariul lunar nu poate fi anulat sau modificat nici într-un caz.

A mai notat reclamanta că prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 27 din 20 decembrie 2011 privind controlul constituționalității unor legi de modificarea condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați au fost declarate neconstituționale art. II. pct.7 și 9 al art. III din Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, în partea referitoare la art. 461 din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1999 privind pensiile de asigurări sociale de stat. Art. II din Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 face referire la modificarea art. 26, 31, 32, 321, 322, 323, 33 din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului. Astfel, din momentul declarării neconstituționalității art. 32 din Legea cu privire la statutul judecătorului în redacția Legii nr. 56 din 09 iunie 2011 și art. 461 din Legea privind pensiile de asigurări sociale de stat, legile respective nu se mai aplică nici pentru procurorii licit pensionați în perioada anilor 1998-2011 (reclamanta fiind pensionată în anul 2002).

În opinia reclamantei, un asemenea drept social 1-a dobândit licit odată cu acordarea pensiei pentru vechimea în muncă în anul 2002. Curtea Constituțională în continuare a conchis că, aplicativ la prezenta cauza (la sesizările din octombrie 2010 și iulie 2011), un drept patrimonial dobândit ar însemna dreptul la pensie ce se află în plată, care deja are o valoare economică și astfel, constituie un drept de proprietate al persoanei, susținând că, drepturile diminuate prin normele Legii nr. 56 din 09 iunie 2011, ca drepturi potențiale sau aleatorii se referă la viitorii procurori (după 09 iunie 2011), cu drept de pensionare.

Cât privește situația procurorilor pensionați până la 01 ianuarie 2004, Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 27 din 20 decembrie 2011, privind controlul constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați, paragraful 80, își menține ferm concluziile sale expuse în Hotărârea nr. 9 din 30 martie 2004, privind declararea parțial neconstituțională a Legii nr. 358 din 31 iulie 2003 care anula și pensiile aflate în plată ale unor categorii speciale de angajați.

Curtea Constituțională a subliniat că, Legea nr. 358 din 31 martie 2003 și la acel moment aducea atingere unor drepturi de proprietate dobândite, - pensiilor aflate în plată. În consecință, dreptul la pensie cu aplicarea principiului recalculării ei la creșterea ordinară a salariului procurorului în exercițiu este menținut de instanța de jurisdicție constituțională și nu-1 exclude din utilitatea juridică. Pensiile procurorilor pensionați până la data de 01 ianuarie 2004, nu pot fi atinse prin declararea parțial neconstituțională a Legii nr. 358 din 31 martie 2003, fapt menționat în Hotărârea Curții Constituționale nr. 9 din 30 martie 2004.

Cojocarua Tatiana a indicat că, nu poate fi reținut argumentul CNAS precum că,

drepturile de pensionare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art. 46 din Legea cu privire la pensiile de asigurări sociale de stat nr. 156 din 14 octombrie 1998, deoarece această normă a fost introdusă prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011, pe când ea a obținut dreptul la stabilirea și recalcularea pensiei începând cu anul 2002.

Prin urmare reclamanta, procuror pensionat în anul 2002 în condițiile legii, (de atunci salariul procurorilor a fost majorat de câteva ori, inclusiv și în conformitate cu art. 1 din Legea privind salarizarea judecătorilor și procurorilor nr. 328 din 23 decembrie 2013, de la 01 august 2016 și de la 01 aprilie 2017), continuă să beneficieze de dreptul de recalcularea pensiei obținute licit, ținându-se cont de mărimea salariului lunar al procurorului în exercițiu.

În această ordine de idei, a opinat reclamanta că, CNAS îi încalcă grav dreptul la proprietate (pensie), iar mărimea pensiei și recalcularea acesteia, stabilită licit prin lege, constituie un drept fundamental, de care nu poate fi lipsită.

Prin hotărârea din 28 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de Cojocaru Tatiana a fost admisă integral.

S-a recunoscut ca fiind ilegală decizia CNAS nr.C-889/17 din 15 iunie 2017.

S-a repus reclamanta în dreptul legal cu privire la recalcularea pensiei pentru vechime în muncă la fiecare majorare ordinară a salariului lunar al procurorului în exercițiu din cadrul Procuraturii Generale cu obligarea CNAS să recalculeze cuantumul pensiei pentru vechimea în muncă în proporție de 80% din salariul lunar, ținându-se cont de majorarea generală a salariului procurorului în funcție, începând cu 01 august 2016 după stabilirea salariului lunar de 20 749 de lei iar de la 01 aprilie 2017 - din mărimea salariului lunar de 22 878 de lei, cu achitarea diferenței dintre suma pensiei recalculate și suma pensiei primite de facto în perioadele respective de timp.

S-a încasat de la CNAS în beneficiul Tamarei Cojocaru a 4000 de lei cu titlu de asistență juridică.

Prin decizia din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de CNAS și s-a menținut hotărârea din 28 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În consolidarea soluțiilor sale, instanțele de judecată au reținut prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, Legii cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar nr. 355 din 23 decembrie 2005, Legii nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005, art. 45 alin. (1) din Legea cu privire la procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992, Legii cu privire la procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008, Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, Hotărârilor Curții Constituționale nr. 4 din 27 ianuarie 2000, nr. 9 din 30 martie 2004, nr. 27 din 20 decembrie 2011, art. 6 alin. (1) din Codul civil, și au conchis că prin refuzul CNAS de a recalcula pensia Tatianeii Cojocaru, se încalcă un drept prevăzut de lege, drept dobândit în momentul stabilirii pensiei și care nu poate fi restrâns pe viitor.

Astfel, toate modificările operate ulterior în actele legislative care reglementează modul de calculare a pensiilor procurorilor au efect doar pentru persoanele (procurorii) care vor beneficia de pensii după punerea în aplicare a modificărilor respective, aceste modificări neavând efect retroactiv, potrivit regulilor generale de acțiune a legii în timp. Or, dreptul constituit în baza unor legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare.

La 13 iulie 2018, CNAS a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată depusă de Tamara Cojocaru să fie respinsă.

În susținerea recursului, recurenta a menționat că soluția instanței de apel este neîntemeiată, bazată pe interpretarea eronată a legii.

Astfel, a notat că prin Legea cu privire la Procuratură nr. 118-XV din 14 martie 2003 a fost abrogată Legea cu privire la Procuratură nr. nr.902 din 29 ianuarie 1992. Odată cu abrogarea Legii nr.902 din 29 ianuarie 1992, reglementările legale ce țin de asigurarea cu pensie a procurorilor au fost transferate în noua lege cu privire la Procuratură nr. 118-XV din 14 martie 2003.

Art.34 alin. (6) din Legea nr. 118 din 14 martie 2003, prevedea că „procurorii pensionați beneficiază de recalcularea pensiei, în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, începând cu luna următoare celei în care s-a majorat salariul, indiferent de faptul dacă pensionarul lucrează sau nu în organele Procuraturii”.

Ulterior, prin Legea cu privire la Procuratură nr.294-XVI din 25 decembrie 2008 a fost abrogată Legea cu privire la Procuratură nr. 118-XV din 14 martie 2003.

La fel, reglementările legale ce țin de asigurarea cu pensie a procurorilor au fost transferate în noua lege cu privire la Procuratură.

Potrivit art.73 alin. (8) din Legii nr.294 din 25 decembrie 2008, este indicat că: „procurorii pensionați beneficiază de recalcularea pensiei pentru vechime în muncă și a indemnizației viagere în cazul majorării generale a salariului procurorilor. Recalcularea pensiei pentru vechime în muncă se efectuează ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie. Recalcularea se efectuează din data de întâi a lunii în care a fost efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu, indiferent de faptul dacă pensionarul lucrează sau nu în organele Procuraturii”.

Prin art. VIII din Legea nr.56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, alineatele (3), (4), (5), (6), (7), (8), (9) și (10) ale art.73 din Legea nr.294 din 25 decembrie 2008, au fost abrogate.

A menționat recurenta că, noua redacție a art.73 din Legea nr.294 din 25 decembrie 2008, în vigoare din 01 iulie 2011, prevede că procurorii, cu excepția procurorilor militari, au dreptul la pensie conform Legii nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat.

Urmare celor relatate, recurenta a indicat că începând cu 01 iulie 2011, drepturile de pensionare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art. 462 din Legea nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat.

Conținutul art. 462 din Legea nr.156 din 14 octombrie 1998, nu prevede faptul că pensiile procurorilor și indemnizațiile viagere se recalculează în cazul majorării generale a salariului procurorilor.

Astfel, începând cu data de 01 iulie 2011 pensia procurorilor nu se mai recalculează, dar se indexează anual la 1 aprilie conform art. 13 din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998.

Reieșind din cele expuse, a opinat CNAS că nu pot fi reținute argumentele intimitei și instanței de fond precum că prin refuzul de recalculare a pensiei, Tamara Cojocaru a fost lipsită de un drept garantat de lege, deoarece prin instituirea de către legislator a unor noi prevederi de asigurare socială, dreptul procurorilor la asigurare socială este garantat și în continuare.

Noile prevederi legale au exclus posibilitatea recalculării pensiei procurorului în demisie în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, însă

legislatorul a prevăzut și a acordat o substituție echitabilă (în limitele posibilității resurselor financiare disponibile în buget) în acest sens prin faptul că pensia procurorilor se indexează anual la data de 1 aprilie, precum prevede art.13 al Legii nr.156 din 14 octombrie 1998.

Totodată, a notat recurenta că cheltuielile de asistență juridică sunt exagerat de mari, deoarece nu s-a demonstrat aportul real al avocatului la soluționarea cauzei, timpul și munca depus de avocat, aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistență juridică, etc.

Prin referința depusă la 04 septembrie 2018, Tamara Cojocaru a menționat că recursul înaintat de CNAS, conține obiecțiile de fapt și de drept care deja au constituit obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare, temei din care a solicitat a fi considerat inadmisibil.

Instanța de recurs constată că, decizia din data de 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată participanților la proces în data de 20 iunie 2018 (f.d. 107). Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 13 iulie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut

duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Argumentele recurente precum că, instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material se resping, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de prima instanță și de instanța de apel și apreciate corect de instanța de apel cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurenta nu a invocat nici un argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol Completul reține că, recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurenta a avut posibilitatea de a fi auzită de prima instanță și de instanța de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Cojocaru Tatiana împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la anularea actului administrativ și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan